

rette, men i ethvert Fald anser jeg det for at være ønskelst, om man ved et Ændringsforslag til Finansloven vilde søge i dette Dieblit fra Landstingets Side at fremkalde en Forandring. Her at indsætte en Bevilling, som Ministeren ikke ønsker, og saa at sende et imod Ministerens Dnske fremsat Forslag tilbage til det andet Æhing, vilde jo være noget af det mest Ørkesløse, der kunde tænkes, og jeg tilstaar, at jeg ikke i denne Forsamling ser tilstrækkelig teknisk Kundskab til ved nogen Bøtering i dette Dieblit at gribe forandrende ind. Jeg kan ønske, at Spørgsmaalet bliver overveiet, forsaavidt det endnu er tilgængeligt for en Dverveielse, men jeg maa fremsor Alt ønske, at der bliver alvorlig taget fat paa at klare Spørgsmaalene, inden vi komme til noget Nyt, og jeg kan i høieste Grad ønske, at Marineministeren, den nuværende eller en fremtidig, ikke vedbliver at være i den Nødvendighed at bygge Skibe, imod hvilke Søofficererne have en decideret Stemning; thi jeg siger ikke, at Ministeren har Ret, men jeg siger, at det er en høist ulykkelig Stilling at bygge Skibe, som de, der skulle føre og bruge dem, ikke have Tillid til. Man maa se, om der ikke ved en alvorlig og grundig Prøvelse kan tilveiebringes en Dverensstemmelse, en Tilnærmelse af Ansuelserne, og man maa da ikke glemme at tage tilbørligt Hensyn til, at hvis der kan være Fordomme paa den ene Side, saa ere paa den anden Side de Forandringer, der ere indtraadte, ffete paa et Tidspunkt, hvor det, hvis de overhøvedet maatte ske, i alt Fald var uheldigt, at de ffete. Det var uheldigt, at der ffete et Dmsving, just som en Landmilitær havde Bestyrelsen af Søvesenet. Altsaa dette Punkt skal jeg lade ligge, fordi jeg ikke tror, at der ved denne Forhandling kan gøres Noget derved. — Men det er et andet Punkt, som jeg dog vil nævne, og navnlig fordi det blev omtalt igaar paa en Maade, der forekom mig aldeles vildledende. Det er Søforterne. Det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Jesøen) sagde, at han ønskede, at man vilde sørgge Udgifterne til Marinen og formindste dem til Landhæren, og han ønskede dernæst, at man vilde befri Kjøbenhavn fra Citadellet og Søforterne. Sørfste Hønsende antydede han, at

Høvedøpgaven for vort Forsvar maatte være at hindre en Landgang. Jeg siger, det er aldeles ikke Høvedøpgaven, thi det er en umulig Dpgave. At indrette vort Søforsvar paa at forhindre Landgange er umuligt. Det kan en Marine i Almindelighed ikke gjøre, og det kan den specielt ikke under vore Forhold. Der er een Stat i Europa, en eneste, der har bygget, men nu ikke længere vover at bygge sit Forsvar væsentlig paa Søvesenet, paa ved sine Trøvelde, som det blev kaldet, at forhindre Landgange. Det er England, men England er skilt fra Fastlandet, hvor det paa en lille kort Strækning er dette nærmest, ved et Stræde paa 7 Mil, men forresten ved brede, vilde og stormende Have, det er adskilt fra Frankrig — Frankrig var Sjenden, man tænke paa — ved et Hav, der ikke ligner Østerøen eller Vilde og Storebelt, og England troede paa at kunne afværge en Landgang, fordi det decideret havde Dvervægten til søs; det kunde stille en Flaade, som var istand til at blokere den franske Flaade, inden den gif ud, eller i alt Fald angribe den i aaben Sø, men paa noget Saa-dant kunne vi jo ikke tænke. Vi kunne ikke vente at kunne sende en Flaade, der kan slaa den Flaade, som vi kunne tænke os at ville angribe os, i aaben Sø, og vi kunne ikke have denne Flaade eller større Afdelinger af den paa alle de Steder, hvor en Landgang kunde forsøges. Den ærede Landstingsmand talte ogsaa om, at vi maatte kunne bygge flere Skibe, men ingen Skibe kunne, naar de skulde optage Kampen defensivt, sikkre en D som Sjælland, og dette kan nu ske endnu mindre end tidligere. Vi have ikke, dengang vi havde vor store Flaade, kunnet forhindre, at Carl den Tolvte foretog Landgang, og at Lord Catchart foretog Landgang, og havde der været Landgangstroppe med i 1801, var det Samme sset. Man maa derfor berede sig paa at bekæmpe en sset Landgang. Smidlers tid kan det jo dog ganske vist siges, at Flaaden indtil en vis Tid kan afværge Landgangen, idet den kan tvinge Sjenden til at anvende større Kræfter og Midler paa sin Landgangsflaade, gjøre det vanskeligt for ham at samle sine Midler, genere ham paa eet Punkt,